

Takže dobrý den.

Takže dobrý den, jsme tu s vašimi příběhy.

Já se připadám jako takovéte televizní redaktorky v těch a teď se zase nějakým z to ročí je, ale v také těch třeba osudnysátých letech nebo sedmdesátých letech, jak vedle nich byl ta n-krafiátek.

Já to je takhle.

Já bych příště musíme to dopadit a mít tady vás z krafiátkem, hej.

A hlavicky se dělá, a recit vlá ty básně a nebo četla.

Takhle měl papír, ale jo se dělá.

Tak, a tak bych to dělá, takže příště.

Pokud by vám to nevadělo, přátle, tak se sem dám krafiátok a budeme to čít.

Měláme se trvalou a budeme tady.

Jo.

Tak jo, vaše příběhy, tak já začnout.

Začnů.

Ahoj holky.

Bydlím ve vesnici najížní Moravě v domě, který je už dost starý.

Někdo neví přes nějak dlouhu už to stojí.

Koupili ho moje babička s dědou asi před 50 lety a želi tady až do svojí smrti společně s námi, protože Doom zjedil můj taťka jako nejmlačí ze tří bratrů.

Tehdy Doom koupili od starého muže.

Spíše od někoho, kogo Doom, pardon, kogo Doom po provy pověřil prodat.

Protože sam emigroval do Ameriky.

Nevím, kdo to přesně byl, ale byl to odpůrcem mnohá režimu.

Protože se po naší vesnici do dnes vypráví, že měl velké problémy jak s nacisty tak z komunisty.

Když ho nahaněli nacisti schovával se ve dvojtém stropie, který si k těmto učilům vybudoval nad jednou místností je strop, nad kterým si nechal asi půl metru prostor a vytvořil další podlahu, do které zabudoval jen malé dvířka z hůry.

Celý tento strop byl pokryt senem, takže dvířka nikdo nemusel najít, pokud nehledal opravdu podstivě.

Zároveň měl na hůře zavedené něco jako primitivní vysílačku, protože se prív tomto ukrytu schovával i několik dnů a štý dnů a někdo mu zřejmě posílal občasné správy od dění.

Jak jsem zmínila, někdy v 60. letech emigroval do Ameriky.

Potom co dům koupila babička s dědou se nic zvláštního nedilo, až se taťka oženě s mamkou a měli mě a bráhu.

Tehdy dům trochu předělávali a v místnosti nad kterou byl dvojtý strop udělali svoje ložnice.

Taťka začal trpět velice živýmismyn sny o tom, že ho nahaní nacisti a snaží se ho zabít.

Běhe běžně to probíhá tak, že začne funět, podle jeho slov, protože před nimi utíká.

A potom náhlas šíleně křičet, kvílet a vzlikat.

Tytosny se objevovali asi jednou týdně.

Většinou ho mamka samozřejmě probudí a taťka už se jen směje.

Mamka Tytosny má ovšem taky, ale nějak živé a nějak často.

Občas jsem spala s mamkou v této ložnici, když taťka nebyl doma a zdáli se mi podobné sny taky.

Samozřejmě jsem si to nejdřív nespojila, že to jsou sny o nacistách, protože jsem byla ještě dost mala.

Ale potom co mi taťka celý tento příběh pověděl, když už jsem byla starší, okamžitě jsem si spojila jako energií toto místo díky předchozím událům s tem nese.

Když jsme předpal lety rekonstruovali dům, byli jsme se statkou na ten strop podívat.

A našli tam ještě staré deky a zerzavěli nůž.

Dneska jste je to místnosti obývací, kde občas spí nějaká tá návštěva.

Když tu spali jednou můj kamarád, ráno u snů na ně vykládal, že ho vesnu naháněli nějaké němečtí magoři.

My s našim a už jsme se tomu jen zasmáli, protože nás to vůbec nepřekvapilo.

Každopádně i potom, co naši teď spí v jiné místnosti, sny úplně nezmizeli.

Jen nejsou tak časté a živé. Vaše posluchačka Vendy.

Usílej, že se jenole postaví jako Gorbless, že jsme tohle nemuseli zažít.

Tak zdravím vás vrchní zločenož routky.

K tomu to majilu mě nakopal příběh šempů Kehlera a rád mel, že nám vlasti hodiny a hodiny, to víme.

Záhy zjistíte proč?

Je to už tak dekádu zpátky, co se naše dívčí parta vypravila na výhled do Francie.

Obytování jsme řešili stelem na hotel nemáme, do hostelu nechceme, někoho se zeptáme.

To se dostatečný, tenhle.

Tu teda?

Takže započala lov na internetu.

Vyhrál u nás chlapík zbytek v centru Paříže, který tvrděl, že nám bude jeho malé obydlí plně k dispozici.

Jelikož bude v námi vybraném termínu na služební cestě?

Podáváme.

Nic za to nechtěla, prostě mušlo o to, aby mu měl kdo byt pohlídat.

Klíče jsme se měli vyzvednout, usousetky myslím teď už to přesně nevím.

Každopádně vše bylo jinak. Kdy jsme dorazili k domu, kde se byt nacházel a snažili se kontaktovat osobu z klíči,

vyběhl na nás drobný mužík neodčitého věku.

Mohlo mu být 20, ale taky 40.

Prostě tvór.

Přesně jmenuje tak a tak, a že u něj máme bydlet.

Že mu bohužel, akurát zrušili tu služebku, že teda bude doma.

Ale do práce tak jako tak musí, takže se prakticky nevidíme.

No natřijné jsme nebyli, byt byl totiž malička tý prakticky garzonka.

Cože?

No dobře.

Ok.

Znamenalo to tedy spát prakticky v jedné místnosti cizím chlapem.

Bystřím.

Byly jsme mlade v přeselé a výletu s objetováním zdárma jsme se nechtěli vzdát.

Takže to nebylo klasicky jako pronájem, ale že se nebyš vydážen.

To bylo také ten couchsurfing se to menuje.

Tak to můž přece nikdo, kdo poslouchá náš podkás, nemůže věřit.

Že by někdo dobrovolně půjčoval za darmo byt.

Chápiš tak, já třeba bych roznechtěla paně na uklid a bojím se, že by mi hrabala ve věce.

A to by byl člověk, který mi dne uklidit a já můž se to zaplatím.

Ale představa, že bych jako půjčila svou byt někomu, což jim říkali.

Ale tady na tom slippingu s tebou tam spí, ale nám většinou jsou s tebou.

Ty.

Já jsem taky.

Ty.

A je tam i někdo slavné, je třeba, že by bět květný za hlapem surfing.

Chlapík nám ovařil večeri, povídaly jsme si na noc se zavřel do své pěti komůrky, pohoda.

Opadl z nás stres.

Jenže.

Další večer už se začínal chovat trochu podivně, měl zvláštní osobní otázky.

Drželi jsme tedy v noce hlídky, vždycky jedna z nás byla chvíli vzhůru.

Následující večer jsme přišli schoválně hodně, pozdě doufali jsme, že by mohl spát, čekal na nás.

Přijistli jsme v pořádku a nic se nám nestalo.

Hmm, pak to přišlo.

Ve chvíli, kdy jsme se přehrabovali v taškách s oblečením a chystali si věci ke spánku, mu zesvítla očka.

Kamarádci vypadli na zem punčochy.

Týpek bez obalu přišel s tím, že mělo je ženy v punčochách a punčucháčích a že mu máme splnit přání.

Těl by, abychom si je všechny hned tedy obléklý.

Každá své pokud je nemáme, tak se o jedny vystřídat.

A ono nám v nich mohl mastírovat chodidla.

Ideálně takhle po celodením chození žádná koupel, ne ne.

V tu chvíli jsme fakt nevěděli, co s tím, snaželi jsme se dělat hodně unavené, že si stidíme, necháme to na ránov, stát brzje, utěc, ale nemrátice a kde si co si.

Ne ne ne, začal opravdu hodně naláhat a co si budem, to už jsme se báli.

Glaním si do dnes té, která se obětovala pro tím a s usměvem kivila a šla.

Zavřel se s ní v té pění komůrce a my nalepené na dveřích čekali, jak to všechno dopadne.

Na telefonu už připravené číslo na policie, s nád jsme mu i schovali klíče odbytou hroznákov bojka.

Trvalo to strašně dlouho, pak se na jednou kamarádka zjevila, že šub spát, že prej stačilo.

Ráno můžeme pokračovat, že i na něj už je přeci jen moc hodin.

Prej byl u té masáže fakt posedle její manohama, bylo to divný, nechce o tom víc mluvit, ale ráno zdrháme.

Nějak se nám povedlo zmizet ráno opravdu téměř bez povšimnutí.

Pamotuj si jen jeho překvapený a rozespali výraz, když viděl zavírajícíce dveře a nás prchající hodně daleko.

Na zbytku vývila to už jsme raději tolik než je třeli, tak se říkám, kolik mělo tohle uchelačení obětí.

Pořád doufám, že neulíhal někomu něco horšího nebo že mu jednou necevakná a neskončí tady u vás.

Z pozdravem a díkem za to, co tvoříte.

Bála, to je hustý.

Já bych zdrhala ještě tu noc.

A je se se ho báleji vidít.

Já bych možná trazovala ty police a je to už jako takhle, jako to jste teda měli prostrachu děláno.

Ale to je jako ty, když se vyprávěla, že jste třeba stopovali a teď by si se bála a driv tě to taky nepřišlo, že jo.

Mě kamovák vyprávěla možka, kterou jsem dělá dva týdny zpátky, takže je to aktuální, že práve byla cestuje často samá.

A povězovala si to asi, že právě využat.

Já mám pozdvězme na fakt couch surfing, něco takového, že vlastně ty zadarmostišu toho člověka.

Byl to nějaký pán z Pakistánu a že byl taky vtipné a to.

A že si večer přišla teda do toho bytu a oni řekl, že tam bude jako sní a je to jedno pokojový byt a jedna postel.

To už přece jako zavádný podbýtav.

A ona říká, že teda, že se jako vyspou na to jinou postel ji řekl.

A já, no tak to si odešla, ne?

A ona, ne, ne, ne, že tam zůsta.

No a že si otevřeli jako vinko a že jako pokeceli, že bylo jako celkem fajn, ale nic.

I jako samozřejmě, já to nalákalo a on predzivás pak si fakšli jako lehnout.

Ona se k nim otočila zády a on chudák celou noc brečel, ale že to bylo fakt tak výtoz vlikání jako.

Ne.

A že se až nám slyšela, jak se třepouty záda, jak pláče, protože ho odmítla.

Šeši.

Aráno budešla teda.

Aráno budešla.

Ale to je zase, ale.

Říkám, holka, ty si zahráváš, ještě že brečel, tak je tě mohl odnov.

Ale když se se může alestá, takže to prosit park, takhle zkusí bude brečet a pak se je naštve.

No právě.

A ti další se pomskí, že jo.

No a já to jen mám zase duchařinu.

Já si nechat dneska duchařská duše.

Dobrý den vespolek, dobrý den.

Dobrý den.

Můj přípěch začíná, když jsem se nastěhovala do nového bidlení.

Když uvedla na pravou míru, rekonstruovali jsme celý dom s mojí rodinou vlastno ručně v závorce.

To jste šikovní.

Tudíž jsem si udělala k bitečku pouto, který do dnes obývám se svojí 8-měsíční crkou.

Po měsíci nastěhování se začali dít zvláštní věci.

V té době tady s námi bidlali ještě otec malý.

Na začátku šlo o zazování předmětů z nábitku, ale pro radoz to žádn...

Pardon, ale pro radoz to žádné velké újmi nebyly.

Předměná.

To nevedí.

Po prvé jsme byli s bývalým partnerem už v posteli, když najednou slyšíme zvuky v kuchyni.

Opat jsme se na sebe podívali a začali se dohádovat, kdo tam půjde.

Nakonec to vyhrál kompromis a vyšli jsme oba.

V kuchyni ležel na zemi pásek, který byl předtím položený u prostředstolu.

Pamatují si, že byl určitě ve prostřed, když jsem točíš večer předtím připravovala příteli věci do práce

tak jsem ho tam položila.

V průběhu pár dnů se jsem tam něco pohl.

Mělo svoje místa, ale vždycky přišlo odůvodnění, že jeden z nás to mohl být a nedělali jsme se z toho hlavu.

Po stupem času jsme to brali jako součást našich životů.

To hrozně moc lidí takhle má, že když nám píšou.

Dokud nedášel den, kdy to přerostlo v něco víc.

Je to tady.

Držme si klobouky.

Ten večer jsem uspávala malou, jako každý jiný den okolo půl sedmé sedmé.

Bylo listopad, takže už byla tma.

Malá spinkala a tak jsem se natáhla na břechovedlení, když v tom něco studeného chytilo zachodidlo.

V tu ránu jsem se přuce otočila a zírала dotmy.

Po chvílce, co mi to došlo, co se stalo,

jsem vstala a utíkala pro telefon.

Byly jsme to těži doma sami.

Přítel byl venku z kamarády

a já se mu snažila dovolat sesel zami v očích.

Po telefonátu byhem 15 minut byl doma.

Od té doby jsem se bála být sama doma jen s malou,

jak měle se sedmělo.

Jeden večer jsme seděli v obýváku a večereli.

Bylo do řeči a tak jsme se smáli a přitom koukali na film.

Seděla jsem přímo naproti zavřeným prosklejím dveřím.

Nachod by byla tma.

Periférně jsem viděla pohyb.

Zvedla jsem hlavu od talí, řeží,

a viděla jsem tam,

jak se tam promenáduje býlá postava.

Typem tak metr 80.

Z kameněla jsem a koukala na to,

jak prošla 3x tam a spět.

Postava zůstala v kuchyni.

Říkala jsem to příteli,

ale ten si z toho dělal srandu,

protože na tyhle věci vůbec nevěří.

Oto já měla ještě větší strach,
že jsem blázen.
Moje paranoia začala stoupat a já musela chodit všude jediné posvědčit.
Přítel všude za mnou a zasinat.
Jeden podvečír se začalo smrákat.
Přítel se zdržel v práci a já smalou byla v obýváku.
Nechod by bylo rozvíceno,
protože jsem měla aspoň lepší pocit.
Na jednu jsem slyšela kroky s chodby, jak douk nám.
Jenom, že přítel to nebyl.
Kroky se zastaveli těsně před prehem do obýváku,
kde jsem ležila smalou u hraček.
Otočela jsem se a viděla problikávat světlo.
Malá koukala do blba do chodby.
Začela jsem řevať, ať už to jde pryč,
že jsem unavená a že už toho mám dost.
Nevím, jestli to zapůsobilo, ale jako by jsem
přestala cítitého přítomnost a věci se vrátili do normálu.
Popár týdních přijela na návštěvu kamarádka z Prahy.
Oni čem se mý neříkala, aby se nebála.
Po odchodu přítele Ven,
jsme zůstali v obýváku samy.
Malá spinkala a tak jsme měli čas si popovídat.
Byl večer okolo půl desáté.
Kamarádka se děla na mém místě, přímo naproti dvěřím.
Vyprávili jsme si o tom, jak jsme se stěhovali,
a onovem v životě, když v tom strnula
a koukala směrem přes dveře na chodbu.
A jej jej otázka zněla.
Přítel ještě neodešel?
Dokážete si domyslet,
že jsem si v tu chvíli tak ulevela, že nejsem magor.
Ale i tak jsem se málem podělala strachy.
A v hlavě mi zaznělo, je to tu znova a ještě horší.
Nevidím to je niá.
V tyto chvíle vždycky běžím za malou doložnice,
abych skontrolovala, jestli je vše v pořádku.
Behem telefonátu s přítelem už trochu zvažil, zvažnil
a po návratu prohledal byt a nikde nic nenášel.
Potomhle tak zvaným incidentu,
jsem už do toho zatáhla celou rodinu a majte lebytu.
Po hledání informací,
ale jestli tady někdo ho nezemřel ani stopy.
Zakročili jsme a začali vykuřovat celý byt šalvějí.

Známa, co cítí tyto bytosti požádala u vysvětlení a odchod ducha.
Od té doby jsem ho nespátřila, ale dost často cítím jeho přítomnost.
Jsem tam se přimistují věci, ale já už to beru jako součást do mácnosti.
Nebudu lhát.
Jsem velký strašpítel a stále mám problémy usnout,
ještě když jsme v byti jen mi dvě.
Nicméně, kdyby něco pokračovalo, ráda napíšu.
Bráno z úmorem.
Spozdravem.
Nevím, jestli chcete čít ménu, radši nebudu či z projistotu.
Nevím, jestli anonim.
Zajímaván.
Já tady mám příběh M.
Tak.
Ahoj holky.
Když mě bylo 1.20, Žela jsem s bývalým přítelem u našich v domě.
Měkolik měsíců před událostí, kterou budu popisovat,
se mi pořád do kolečka zdál sen, kdy přeledal vrtulník,
odlítla nám z Třecha domu, a toho přítele mi věřvali nějaký,
můži do slova znáruče.
No nic, neřešela jsem.
Občas mám podivný sny, tak to je jeden z nich.
V neděli 17.5.29 mě přítel vyzvedával zpráce autem
a postěžovala jsem si, že mě řeže pás do krku.
Řekl mi, to je blbí, kdyby se něco stalo,
tak by se ti mohl zaříznout do krku,
popsal mi, jak si ho mám spravit,
a já zase na tím jen mávla rukou a řekla si, že to udělám jendi.
Já neřešela jsem pás dál.
Dojeli jsme dolmů k našim a povídali jsme si.
Nezvyklá je podlové době u nás v obýváku s našim a mýma sestrama.
Mamka začala, že na sebe všetně máme dávat pozor,
protože jich dneska spadl nějaký svatý obrázek ze zdi.
A já na to, že...
...ce měla dorána hnusný sen o tom,
že jsem moje sestra vybourala v autě těsně za vesnicí,
kde jsme bydleli.
V tom snu jsem uslyšela až k nám,
když zavsi se něco děje a vyběhla jsem se podívat, o co jde.
Sestra už ležela venku před autem na DC a usmívala se.
Uklidnilo mě to, že bude v pořádku, když se usmíva.
Ten, kdo jel sní v auti, ale takové štěstí neměl.
Pomatovala jsem si detaile,
že se k nimi nemohla dostat sanitka, protože přišla spousta čumilů

podívat se, co se tam děje a měli červené auto.
Na což můj nejlepší přítel říkal, no jo, ženský,
že malování čerta nazeď, nic nepřivolávejte, a tím to haslo.
Jenže ještě ten den v 10 večer, jsem já a můj nejlepší přítel,
měli auto nehodu.
Já byla spolu jezdec a přežila jsem a anojeli jsme v červeném auti.
Ano, nemohli se k nám dostat se sanitkou, protože to bylo těsně
za jednou vesnicí, kam jsme jeli.
Už jsme byli skoro v cíli jako v tom snu, když dojeli hasiči,
i ti u nás byli jako první měli nahlášeno,
že je v auti jen jeden přeživší.
Automaticky šli k řidiči, protože auto bylo spíš namotaný na strom
a mojí čeli spolu jezdcou stranou.
Já se to mě zdrácím.
A zůstali jako opaření, když jsem na ně začala mluvit od spolu jezdce
a nahlásala všechny udejeme i mého přítele.
Už vím z vyprávění ležela jsem na zemi na DC,
když ze mnou naši dojeli do nemocnice, už jsem byla v umělem spánku
a usmívala jsem se. Tím mamka věděla, že budu v pořádku,
jako já v tom snu.
Mého spánku mě probuděli po čtyřech dnech.
Ježi je přítelné, přežil jsem se rozvěděl až skoro po měsíci,
protože můj zdravotní stav byl vážný a na chtěli riskovat,
že se nebruh tít uzdravit.
Někdy příště vám napíšu o našich zážitcích,
z duchy, jinak které můj manžel nevěřel, dokudně nepoznal.
Měte se krásně a zůstajte na živu.
Zdravím všechny zločeno žrouť.
Pojďme si mě představit.
A byste měli nějakou představu.
Já 30 let, blond 156 cm, taková žerafa mezi hobity,
hubena u nás se říká ani cici ani rici
a s velkým a očima jako gloom,
hlavně pitomým humorem.
To začíná jako seznámka.
Tímto končí to nějakým kontaktem,
jako že já hledám chlapce.
Co se dodejde?
Tímto koktejlem dost klamu okolí
a tak po mě občas chtějí občanku.
Co si budem občas to potěší?
Náš příběh se odhrává v létě 2022.
Bylo bužské léto,
já ten ten končila v práci později,

než jsem byla zvyklá,
zavřela jsem bránu za hradnictví,
kde jsem dělala a šla jsem na zastávku.
Kdy jsem na ně došla,
zistila jsem,
že posedné večer už to nejedí,
jen, pardon,
jo, že posedné hodně je večer,
zistila, že to jezdí jen co hodinu
a ten její odjel před třeba minutama.
Takže by musela hodinu čekat.
Zadem k tomu,
když bydlím v prdelkovicích světách,
musím jít dvíma autobusy.
No nic,
rozhodla jsem se jít z krátkou na zastávku,
kde chytnu ten svůj druhý autobus.
Tak si tak kráčí
a před sebou už mám jen poslední úsek,
círka jeden kilometr po asfalce z Krsles.
Jenže to bych nebyla já,
aby se mi zase něco nepodělalo.
Začalo neskutečně přešet,
ale jako, že slejvák jako blázen
a tak se říká,
no nězolka,
musí si stopnout nějaký auto,
protože když půjdeš v tomhle slejváku pokrajnici,
tak s tvím štěstím ti to uklouzné
a spadneš do toho příkopu.
Dobře.
Já se omluvám, jsem z tady stratilo.
Nechávala jsem kolem sebe projítět
plno out, co nespuněvala moje kritéria.
A na jednu vidím, jak se z dálky
šnečím tempem blíží malinkatý červený smárd.
Ty jo, to je ono, tam vlezeš,
i kdyby tě rozřesleli.
Panet bože.
Takže zastavila.
Auto zastavilo,
světe divse povedlo se.
Podívala jsem se na to,
čemu smard říká kufr

a byla na něm obří velká nálepka z.
Takže začátečník, paráda,
nepojede jako blázen,
nikdy nám to
neujede a neskončíme
v tom změňovaném příkopu.
Pohledem jsem přecházela z kufru
na zadní sedačky
a všimla jsem si rozházených
vysokoškolských učebnic chemie.
Už se jenu doperčit,
z ten bude vědět,
v čem mě rozpustit.
A pak můj zrak spočinul na řidiči.
Přestavte si postavičku tima Bártna.
Vysoké cusi s tenučkými ručičkama
s nožičkama s vystrašeným výrazem
a brílem a minimálně
štědesnátkama dioptriema.
Hudákovi sotva zaschlo razídko na občance
a už měl čerstvý razídko na řidičáků.
Tak tenhle bude vážně neškodnej.
Sejf.
Když flákneš facena tak ho zlomíš vej půl.
Hned jsem se zeptala,
zdajde přes predelkovice,
ve kterých já vidlím a našťestí.
Ano, jel.
Což je prosím vás chyba,
když stupujete,
když stupujete,
tak se musíte zeptat v toho řidiče,
kam on jede,
abyste vyvěděli, kam on jede,
protože on když se v první zeptává vás,
tak právě můžu změnit trasu,
rozumíme si?
Takže když bych jel z Prahy do Brna,
tak se nebudu ptát,
ať se on neptá, mě kam jedu,
ale já se tam kam jedeš,
a on řekne do hradce,
a já ok, tak si je dál,
já jedu do Brna.

Brine.

Zajmuj, já mám ještě lepší,
tak teku nestopujte.

To ano.

To je to nejlepší.

Ale vyberte si, jak se tak.

Takže tak.

Poprosila se můj,

jestli by mě

hodil na začátek predelkovic

na zastávku a už jsme jeli.

Klučina namáčknutý na volant
poslouchali ještě horší muziku.

Kantry.

Začal tlumit rádeo

a omlouval se za hodbu,

kteřou poslouchá.

S velkým sebe zapřením

jsem dělala, že mi to nevadí.

To je v pohodě.

Řekla jsem mu,

že mám ráda 70. rok a metal,

ale pořád to není Eva a vašek,
takže dobrý.

Vy a rok metal,

tak to bych vůbec netypoval.

Nevypadáte na to.

A asi vážně nevypadám.

Nyspíš vypadám,

jako fanoušek Hany Montany,

High School Musical

nebo podobné jiné kraveny.

Jaký kraveny?

Na Montany je skvělá,

High School Musical taky.

Tímto se omlouvám někomu,

kdo to poslouchá.

Nastalo trapné ticho

a Ozji ozvala se skladba

Sweet Home Alabama.

Ach jo, tiše trpím.

Bližili jsme se k můj

cilvé stanice

a chlapec na mě na jednou

a vy se nebojíte stopovat.
V tu chvíli,
jak je u mě normalní,
jsem je hlavě odehrála představa,
jak se mě někde na odpočívadle
snaží udýchaný obou
ručně umlátit
a nechám někde
v příkopě.
Inže já jsem preferně postřehla,
že je otočený ke mě
a tu tiž asi očekává odpověď.
A tak jsem se na ně otočila,
naklonila hlavu nobok,
usmála jsem se a řekla,
jaká je pravděpodobnost,
že se se jdou dva magoři
v jednom autě.
V tu chvíli chlapec zblednul,
dupnul na brzdy,
vystoupila jsem,
zavřela dveře
a klučina pomalu hrabal
kolama, aby se ode mě
dostal pryč.
Podle mě po prvé
v životě našel na řadící
páce trojku
a byla to nejrychlejší
zdavě v životě.
Nechápavě,
jsem se za ním dívala
a pak mi z hrůzou došlo,
co jsem vlastně řekla.
Bez tak jsem použila
také ten psycho usněv
Alá Hárli Kvin
a teď jsem klukovi
přihodila do životní tráuma.
No, když už jsme o té dopravě,
trošku to vypadá,
že přijde
sponsoring v urbesipu,
ale není tomu tak.

Já mám pro vás
další dopravní věc,
ale chtěla jsem jenom říct.
A to je mimo vaše příběhy.
A já už to v hlavě nosím
hrozně dlouho
a teď vlastně mě přijde,
že to jsem jako patří.
Možná jste postřehli příběh
slečny, která se mene
Téa Kerečová.
Přikáte ti to něco.
O těle slečně
píšou,
a já jsem na to naradzala
na hospodářských nominách.
Možná těch článků bude víc.
Pointa toho příběhu
se týka
bezpečnostního pásu v autě.
Já si mětě o ní říkala,
neříkala si mě to ménu,
protože jsem se ho nepamatovala.
A právě Téa popisovala,
že jí ten pás vždycky,
jako škartil,
takže se ho dávala pod ruku
a nebo se ho dávala.
Tak jí to,
že si vyháknete tu ruku
a necháte stojnom přesto břeho,
že máte jako poce,
že jste připoutaní.
To jest třeba,
já se přiznam v občas taky,
jako udělám,
ale o té doby,
co jsem četla ten článek,
generál,
a šikadujem všechny,
báče o tom,
že vypravit,
aby se poutalí pořádně,
aby se měsne stalo.

A Téa právě popisovala,
že jednoho srdprovního
sobotního odpoledné
jeli na poronátovu chatu
a řídila její maminka
a dostala za volantem
mikrospánek,
siala ze silnicé
a nabourala do betonového slobku
u cesty.
A jeli tam
spolustou tého
a maminkou ještě dvají sourozenci
a všichni,
kdo mě týtej,
se dostali z toho auta
v pocetě jako v pořádku.
A proč co říkám je to,
že Téa,
tím, jak byla
hloupě připoutaná
jenom,
jakoby přesto břicho,
těch hospodářských novenách,
když si to dáte,
jako do Google,
já tady nechci čisty detáhlej,
ale jako vopravdu
přežila vo false
a asi se umíme představit,
co ten pás udělá,
když je jako zastavíte
prudce
slečná,
a je teď
je 11 let
a
ona papisoje,
že je ten pás
v pocetě jako připulil
a je na vozíčku.
A nebude to vůbec tragicky
a založila si
Instagramový profil

Téa a Táta.
Cože?
Jak už je statínkem,
protože ona ještě malá
a oni
majíte na ten profil
a snaží se
jako
podat těm lidem
to, že se vám
stane něco takový,
odle,
jakože je dobrý to brát
z pozitivní stránky,
protože prostě
mohlo by se stát
něco horšího,
idy by připoutaná nebyla,
idy by byla,
můžeme jako spekulovat
v téhle věci,
jak hraje roli náhoda
a mohlo byt připoutaná,
mohlo to auto narazit,
jinak do toho sloupku.
Kevždopádně
jenom bych jako asi chtěla
tím apelovat na vás,
že pokud se poutáte,
poutějte se pořádně
a zpomeňte si na tutou
a za mě teda obrovská boj,
vím se oni opravdu
o tom jako vyprávěj.
Jako kdyby popisovali,
že ještě na kopi trochu říky do sámožky,
což je strašně super,
že mají jako
takový lepší stup věci,
strašnějím za to,
jako fan dím
a ona právě říká,
že neopak je,
jako může být,

jako důležitá,
že jako hustá,
že teď jako na vosečku,
je v seku hustá.
A je to prostě strašně hezký.
Takže jenom, která připomínám,
to je dobrá připomínka.
To je dobrá připomínka.
A ona se menoje
Téa Kerečová.
Takhle vypadá hodně.
Ještě to ke nyní.
A je to prostě takový,
jako za mě strašně silný příběh,
který reálně by někdo řekl,
že má smutný konec
a spousta lidí by se jdeme
jako podalá,
na druhou stranu Téa
to přežila,
že je a funguje.
Takže
i na tom se dále něco pozitivního,
když budete se dát do toho auta,
tak se natákozpomeňte
a myslete na sebe.
A když osmejte u těch aut,
máme tady správu
nebo příběh od zločenožroutky Karolíny.
Já si troško ale myslím,
že to je jako urban legend.
Protože ten příběh už to
procentě známe,
nebo myslím si,
že ho známe,
a že je to takví to,
že to vyprávila.
Tedy je rád,
že ona pěchá nám sáklad
kratší příběh,
který se stál mámceme přítelky.
Víš, a je to takový jako,
že
nechci to spohybněvat,

někomu se to stát muselo,
realně, protože to vypráví,
ale prostě znám ho,
kterou jsem mi mohrem nakazala.
Taky a posloucháme vás společně,
takže moc zdravíme.
Celý příběh se stál v okresé hlaví
a havlíčku v Brodmu,
moje domovina, nějak před 3 lety.
Mám kamé přítelky,
němá kamarádku.
A vše to tady?
A kamarádku, kamarádku, kamarádku,
a kamarádku, a kamarádku.
Takže,
Petra jela každopádně na nějakou akci.
V práci, feremní večírek,
bylo už pozdě večer,
tak se ta její kamarádka rozhodla,
že pojere domů.
Budu mi říkat třeba Petra.
Petra jela sema autem okolo lesa
a viděla stopovat staršího pohledného muže,
který měl na sobě se jako kravatu
a sebo měl i kufřík.
To je důležité info.
Takhle, já bych řekla,
že důležité info je to pohledného.
Protože samozřejmě
zastavila
a zeptala se ho kam jede.
Což, kdyby tam nebylo to pohledného,
tak tenhle přípěch nevyprámíme,
si myslím já.
Kor v noci.
A zeptala se ho kam jede.
Vidíte, chyba
měl se zeptat voní, že jo.
Nikdy to neříkejte, nikdy nestopovat.
Ano. Takže,
ona teda,
než aby odpověděl, tak řekl,
že musí sedět na zadních sejdadlech.
Jakože, díjí neřekl kam jede,

ale že se posadíte.
Tože si sední a jedeme.
Cenní si, ani kam pojedeme.
Nějaký překvápku, výled.
Surprise.
A ona řekla,
že ne, a cysedne do předu.
Tak je, fordře,
asi necí, že by si se zadutřejal.
Fordy starší upraveným už
přemlouval a nakonec se jdeli
s kufříkem do předu.
Je přité cestě, Ford říkal,
jak musít opravdu do zadou,
že moje špatně a tak dále.
Což my víme, že ne,
špatně se dělal větký zadlou, že jo.
Samé výmluvy, aby si malo
přesednout Petra, zastavela
a citera přesedne,
ale instinct ji řekl, ať ujede.
Pán si stěhnul dát na zadní se
redla kufřík, ale nech si stěhnul
on sám přesednout, tak mu ujala.
Jak přijela Petra domů,
viděla, že tam je jeho kufřík,
tak se do něj podívala.
A co myslíte, že bylo v tom kufříku?
Rukavice drát nějaký nuříček,
plně vybavenej kufřík.
Víte na co?
A o ty doby nezastavoje nikomu
a dává si pozor.
Vám, že vás příběh
ze ujala všechny ředeče,
varoval a tě rači nezastavují stopařům.
To je pro sebe z východná situace.
Nikdy nestopujte a nikogo neberte.
No ti, co nebudou nikogo brát?
Vlastně, když nebudete brát stopaře
a nebudete stopovat,
tak pro se stopování úplně vymítíme.
No to zase, ale nebudeme na výtka.
No to zase, ale nebudeme na výtka.

Poslechla jsem a chláho schovala jsem se mezi lidi v obchodě.

Chlápek se zastavil, hvěli koukal okolo sebe

a pak odešel pryč.

Trochu se mi ulevelo.

Když moja mamka dojela, věděla jsem, že už jsem bezpečí.

Domovili jsme se, že to druhý den budeme řešit ve škole,

aby si ostatní dávali pozor.

Druhý den jsem zjistila, že jsem nebyla jediná,

co měla to dočinění s tímto dívčím pánem.

Moje spolu řečka zažila to same,

ale byla rychlejší a informovala školu dříve.

Tak pak informovali policji,

která následně byla u nás ve škole.

Nevím, jestli pak toho může chytěli,

ale už jsme ho nikdy víc přečkolou neviděli.

A druhý příběh je spíš duchařina.

Vydlíme se rodiči v dvou generačním domně,

s mými prarodiči.

Před 6 lety mi zemřela babička,

která mi byla mou druhou mamkou.

Měli jsme spolu dokonalý vztach.

Když jsem byla mlačí a chodila do pěveckého zboru,

vozela mě tam právě ona a vždycky na koncertech

na mě byla velmi pyšná.

Pořídila mi elektrické piáno,

abych si mohla doma hrát písničky za zboru

a připravovat se na koncerty.

Je to asi čtyři roky zpátky,

když jsem naštedí naštedrý den ráno

se děla u toho piána a učila se novou písničku.

Vždycky jsem si to nahrávala na mobilní telefon,

abych si to pak spětně mohla poslechnout

a slyšet případné chyby.

Když jsem si to po dohrání pouštěla,

tu na hrávku,

uslyšela jsem na konci šeptem hlas,

co říká, mám to říct,

pácičku.

To je co?

Takhle mi říkala,

ale moje babička nebudul hát,

strašně jsem, no tak já bych se podělala.

Jako roberte nezloup se na mě,

ale ty si nahráváš svoje piáno,

mám si čeku.
Za hlasem mobil ašla za dědou,
nicomu neřekla, jen jsem opustila tu na hrávku.
Když na hrávka dohrál,
s klidným hlasem je řekl, tam mluví babička, ne?
Potvrdil mi tady,
že nejsem jediná, co to slyší.
Mamka pak potvrdila to same.
Jak jsem psela více,
babičku jsme velmi milovali,
takže tohle mi dalo nadí,
že je vlastně pořádce mnou.
Nikdy víc jsem její hlas
nějaké trápení,
nebo jsem se jich chtěla s nětím svěřit,
pustila jsem si tuto na hrávku
a doufala, že je se mnou.
Bohužel s novým mobilním telefonem
jsem tuto na hrávku stratila,
ale nestratila jsem naději,
že babička mě vidí,
a je v mé blízkosti pokažde,
když ji potřebují.
To je hezky.
Ale jinak je to hezky.
Skończyli jsme hezky,
jasná správa.
Ano, přátelé.
Takže kdo chce pokračování
a trošku drsnější příběhy,
jde na náš klub.
A my se budeme na vás těšite za se příště.
A posíjelite na vaše příběhy,
protože je rádičteme.
Máme to rády.